

Отъ Скобелево билъ премѣстенъ за малко (месець-два) въ Ст. Загора, а отъ тамъ — въ Сливенъ, кждето престожава около година. Тукъ е намѣрилъ сгодна срѣда да се прояви като социалистически пропагаторъ — участвувалъ е въ събрания, държалъ е публични сказки и др. Отъ Сливенъ билъ премѣстенъ въ Стралджа, кждето остава презъ 1897/98 г. И тукъ, както въ Чирпанъ, Скобелево и Сливенъ, той продължана да се самообразова. Особено го увличатъ презъ това време Надсонъ и Хайне (въ руски преводъ).

Презъ 1898 г. билъ премѣстенъ въ Анхиало. Съ постепенното съзрѣване на поета, народническиятъ му ентузиазъмъ отстѣпва мѣсто на едно вътрешно съсрѣдоточаване и вглѣбяване. Въ Анхиало той живѣе самотно, отдава се на печални размишления, чувствува се уединенъ, изоставенъ... Чете съ голѣмо внимание библията — силно го занимаватъ „вѣчнитѣ въпроси“ въ нея, упива го лириката ѝ. Обичалъ да скита самотенъ край морето и отъ едно такова продължително стоене на брѣга презъ единъ студенъ зименъ день заболява тежко отъ пневмония и лежи два месеца. Тукъ написва „Калиопа“, вдъхновенъ отъ една хубава мома. „Съжалявамъ, че не съмъ се оженилъ за нея“, признава той въ „Автобиографията“. Изпратилъ поемата въ социалистическиятъ списания — не я напечатали. Тогава я пратилъ въ сп. „Мисль“, кждето, както разказва Т. Г. Влайковъ, била посрещната съ голѣма радостъ. Въ началото на 1899 г. е станало пъкъ „кръщението“ на поета отъ Пенча Славейковъ — вмѣсто Крачоловъ — Яворовъ („Кога Крачоловъ стана Яворовъ“, Т. Г. Влайковъ — сп. „Златорогъ“, г. XX, кн. 8).